

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקנ"ד
ערב שבת קודש פ' ויקרא, פ' זכור,
ה' תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

איך אפשר לנצח היום במלחמת עמלק? / משיחת ש"פ חצוה, פי זכור, היתשל"ב

זמן הגאולה

8

בכוחו לפעול ביאת משיח צדקנו עתה ב-770 / פי השבוע באור הגאולה

בזכות נשים צדקניות

12

את מאמר מרדכי אסתר עושה / תפקידן של הנשים בדורנו בהבאת הגאולה

כתב-יד-קודש

13

תהא שנות נסים ובמיוחד נס הגאולה / צילומים מהגהת הרבי לשיחת ט' אדר ה'תשנ"ו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

איך אפשר לנצח היום במלחמת עמלק?

כשיהודי נזכר במה שעמלק עשה לכני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו, התבוננות פנימית בכרטי הענינים: מתי זה הי', כיצד זה אירע, באיזה מעמד ומצב היו אז בני – "יחם לבבו" כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית • המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק היא – שלא יפעל בו את ה"אשר קרך בדרך", לא לתת לעמלק לקררו • יש בכחו של יהודי להלחם בעמלק, ביודעו, אשר רצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרך בדרך" – נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" – הוא רוצה למרוד בהקב"ה, ודוקא לכן יהודי אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות • זוהי ההוראה מפ' זכור – אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, יהודי רותח • משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור, י"א אדר ה'תשל"ב – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק"² שקוראים בתורה בסיום וחותרם קריאת הפרשה, והרי "הכל הולך אחר החיתום"³.

כמדובר כמה פעמים, כל ענין בתורה הוא הוראה⁴ עבור כל בני ישראל בכל הדורות ובכל המקומות – איך להתנהג בחייהם כאן למטה בעוה"ז הגשמי. כך גם בענין פ' זכור שהיא הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל בכל

א. שבת¹ זו נקראת "שבת זכור" על-שם

(* חלקים קצרים משיחה זו הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפסו בלקו"ש חי"ט ע' 221 ואילך. לפנינו מובא תרגום חפשי מההנחה (בלתי מוגה) דשיחה זו כפי שנדפסה בשיחות קודש תשל"ב ח"א ע' 475 ואילך – בעריכה ועיבוד מחודשים ובהוספת מראי-מקומות בשולי הגליון.

לכללות המבואר בשיחה זו ראה לקו"ש חכ"א ע' 89 ואילך. ע' 190 ואילך. המו"ל.

1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון ההנחה. המו"ל.

2) תצא כה, יז ואילך.

3) ברכות יב, א.

4) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך

ראשית ושרש ומקור דכל הגוים, ועי"ז שיהודי נלחם ב"ראשית גוים עמלק" בעבודתו הרוחנית, הרי בדרך ממילא ינצח את "כל אויבך מסביב" בעבודתו הרוחנית, וכך ימשיך ויפעל ענין זה ד"בהניח גו" גם כפשוטו, ואזי יוכל גם להלחם בעמלק בגשמיות – מצות מלחמת עמלק כפשוטו⁹.

ג. כיצד מגיעים למלחמת עמלק ברוחניות? הנה הכח למלחמה זו והתחלתה ניתן כבר בתחילת הפרשה "זכור את אשר עשה לך עמלק" – מצות זכירת עמלק¹⁰:

כאשר יהודי נזכר במה שעמלק עשה לבני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו – לא רק התבוננות בכללות הענין בבחי' "מקיף", אלא התבוננות פנימית בפרטי הענינים: מתי זה הי', כיצד זה אירע, באיזה מעמד ומצב היו אז בני ישראל, "ואתה עיף ויגע"¹¹, ובאיזה מעמד ומצב הי' אז עמלק – "ולא ירא אלקים כו"¹¹ –

ובדיוק הלשון – "ולא ירא אלקים": אין הכוונה שעמלק לא ידע מהקב"ה, אלא הוא אכן ידע שיש "אלקים" אבל "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו, ולא כמו שהי' בפרעה, שאמר "לא ידעתי את הוי"¹², היינו, שלא ידע ממנו ובמילא אם אינו יודע מהקב"ה לא שייך שיפחד ממנו; משא"כ אצל עמלק הי' עוד למטה מזה: הוא ידע שיש בורא עולם, הוא ידע ששמו אלקים, שפירוש הפשוט של המלה "אלקים" הוא "בעל היכולת ובעל הכחות" כפי שמפרש בשו"ע בפ"י המלות¹³, כלומר, הוא גם ידע שביכולתו לעשות הכל, ואעפ"כ "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו.

הדורות כולם עד דורינו זה, שלכן מחוייבים לקרוא פרשה זו בתורה.

בפרט לאור פסק-דין הרמב"ם⁵ שיש "לזכור תמיד מעשיו הרעים כו", וכלשונו בספר המצוות⁶ "ולשנוא אותו בכל עת ועת", שמכך מובן כי ענין זה צריך להיות בתמידות, מוכרחים לזכור בכל יום ויום את אשר עשה עמלק לבני ישראל וכן לנהל איתו בתמידות מלחמה

– מובן בפשטות שמענין כזה יש ללמוד הוראה לכל יהודי בכל הזמנים כולם, כדלקמן.

ב. בנוגע למועד המלחמה בעמלק אומרת התורה שהיא תהי' דוקא "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב"⁷.

וצריך להבין: לשם מה זקוקים היום לקיום מצות "זכור את אשר עשה לך עמלק" בשעה שלכאורה אין בכך כל תועלת – כי גם אם תהי' הזכירה כדבעי, אין אפשרות לצאת ולהלחם בו?

והביאור יובן בהקדים מצות זכירת ומלחמת עמלק ברוחניות שישנה גם כיום:

דהנה, אע"פ שהתורה עצמה אומרת שמלחמת עמלק תהי' דוקא "בהניח גו" מכל אויבך", אין להסיק מכך שכעת הדבר לא תלוי בו, אלא אדרבה, גם הקיום ד"בהניח גו" מכל אויבך" קשור לעבודתו – עי"ז שילחם ב"כל אויבך מסביב" כפי שזה בעבודה הרוחנית, הרי זה יביא את קיום הדבר גם כפשוטו.

כיצד נלחמים עם "כל אויבך מסביב" בעבודה הרוחנית? – על-ידי המלחמה ב"ראשית גוים – עמלק"⁸, שעמלק הרי הוא

9 נתבאר כאן (עוד) הוראה ע"ד ענין ה"קץ" וגאולה – הובא לפנינו בסיום השיחה.

10 רמב"ם מ"ע קפט.

11 תצא שם, יח.

12 שמות ה, ב.

13 אור"ח ס"ה.

יח. גו"א ר"פ בראשית. וראה זח"ג נג, ב.

5 הל' מלכים פ"ה ה"ה.

6 מצות עשה קפט.

7 תצא שם, יט.

8 בלק כד, כ.

הרי הבעש"ט¹⁸ אומר – על הפסוק¹⁹ "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", שמוכרח הדבר שבכל רגע ורגע הקב"ה מהוה את העולם כולו מחדש ע"י דבר ה', ולולא זאת אין העולם יכול להתקיים, וכפי שאומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"²⁰, ואם-כן, מה הפלא הגדול בכך שהקב"ה פעל שים-סוף יבקע ברגע זה ולא ימשיך כדרכו בדרך הטבע?! הרי זה כלל אינו חידוש ("ניט קיין געוואלד"), כי אם ה' הקב"ה מפסיק לרגע אחד להמשיך חיות חדשה, כל המציאות של ים-סוף היתה מתבטלת, ויתירה מזו, הוא אינו זקוק להפסיק את החיות החדשה, אלא די בזה שלא ירצה ביים-סוף, אזי בדרך ממילא מתבטלת כל המציאות של מי ים-סוף; ומהי ההתפעלות הגדולה מכך שהקב"ה פעל שלרגע קצר ים-סוף ישתנה, הרי זה בכלל לא פלא, ומדוע הנך מסתובב ("גייסט ארום") בהתפעלות?

וזוהי המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק – שלא יפעל בו את ה"אשר קרך בדרך", לא לתת לעמלק לקררו.

וללא הבט על טענתו של עמלק שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה עשה לו נס, יודע היהודי שטענת עמלק היא בגלל ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מחפש למרוד בהקב"ה, וביודעו זאת, אינו מתפעל מכך ועובד את הקב"ה כפי הדרוש.

ה. אמנם, עצם הדבר שיהודי שומע את טענתו של עמלק הרי זה כבר מורה על חסרון בו, שהרי כיצד יתכן שיהודי, "חלק אלקה ממעל"²¹, ישמע את טענתו של עמלק, איך הוא יכול לשמוע את עמלק מדבר עמו? אלא סימן שחסר אצלו בהתקשרות, וכידוע

זהו ענינו של עמלק – "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"¹⁴: הוא "יודע את רבונו", זאת-אומרת, לא זו בלבד שהוא מודע לכך שישנו אלקים היכן-שהוא, אלא הוא יודע שזהו רבונו, רבון ובעל-הבית עליו, וביודעו שזהו רבונו הרי הוא "מתכוין למרוד בו", כלומר, הוא לא עושה סתם במזיד היפך רצונו של הקב"ה או לתיאבון (כיון שיש לו תאוה חזקה לזה עד שאינו יכול להתאפק), אלא הוא "מתכוין למרוד בו", כל כוונתו היא רק למרוד בהקב"ה – לא במזיד, לא מחמת תאותו ועאכו"כ שלא בשוגג, יש לו כוונה אחת ויחידה שבגללה הוא עושה ההיפך מרצונו של הקב"ה, והיא – למרוד בו!

וכאשר יהודי מתבונן בכל זה, "יחם לבבו"¹⁵ כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית, ועי"ז שיהודי נלחם עכשיו עם עמלק בעבודתו הרוחנית זה יביא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תמחה את זכר עמלק"⁷ בגשמיות.

ד. במה מתבטאת המלחמה בעמלק בעבודה הרוחנית?

בענין ד"אשר קרך¹⁶ בדרך¹¹:

עמלק מנסה לקרר את היהודי ע"י היצר הרע שבא וטוען כלפיו: מה אתה מתפעל מכך שהקב"ה חולל נס, הרי אצל הקב"ה זה כלל לא פלא! הקב"ה ברא את כל העולם, והוא בעה"ב עליו וביכולתו לעשות עם העולם מה שהוא רוצה, ומה ההתפעלות מכך שהקב"ה בקע את ים-סוף¹⁷, הרי עבורו אין זה פלא כלל, ומה הרעש הגדול ("דער געוואלד")?

(14) נסמן בלקו"ש שם ע' 193 הע' 38.

(15) ל' הכתוב – שופטים יט, ו.

(16) ראה תנחומא עה"פ (ט) – הובא בפרש"י, שהוא ל' קור. וראה לקו"ש חט"ז ע' 202 הע' 83.

(17) בענין הקשר שבין קרי"ס למלחמת עמלק – ראה

לקו"ש שם; ח"א ע' 76-7.

(18) ראה שעהיה"א פ"א.

(19) תהילים קיט, פט.

(20) ברכת יוצר אור.

(21) תניא רפ"ב.

וואַרימקייט").

1. וזוהי ההוראה מפ' זכור:

אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, ולא נוגע איך שאתה נראה בחיצוניות, "אל תבט אל מראהו"²⁴, כי בפנימיות יודעים שהנך יהודי חם, יהודי רותח ("א וואַרימער איד, א הייסער איד"), ובענינים של קדושה הנך עוסק בלהט, ואפילו אותו יהודי ששומע איך עמלק מתווכח עמו גם הוא יהודי חם, אלא שעמלק רוצה להלחם עם בני ישראל באופן ד"אשר קרך בדרך", כב' הפרושים שבזה – מל' חלישות ומל' קרירות, הוא רוצה לפעול שיהודי לא יהי' "חם" לענינים של קדושה.

וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישנה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני ישראל יצאו מגלות לגאולה,

דכאשר יקיימו בני ישראל את ה"מחה תמחה", יקיים גם הקב"ה את ה"מחה

הפתגם²² ש"כאשר קשורים למעלה לא נופלים (או שומעים מה קורה) למטה", וכיון שיהודי זה שומע את עמלק טוען את טענותיו, הרי זה סימן שאינו קשור למעלה כפי שצריך להיות; וכפי שראו זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעמלק נלחם רק עם אלו שהיו במצב ד"נחשלים אחרין"¹¹, משא"כ היהודים שהיו בתוך הענן, אליהם לא יכול הי' לגשת מלכתחילה, כפי שרש"י מפרש שם¹¹.

אעפ"כ אומרים, שללא הבט על-זה שיהודי נמצא במצב שעמלק יכול לבוא אליו ולטעון שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה יכול לעשות נס, והוא אף שומע את טענותיו – אעפ"כ היהודי אינו מתפעל מכך, נלחם בעמלק ולא מניח לו לקררו מעבודת ה'.

ואדרבה, מזה גופא שעמלק מחפש לקרר יהודי, "אשר קרך בדרך", מוכח שהיהודי מצד עצמו הוא חם ("א וואַרימער איד"), שהרי מתי שייך לקרר – דוקא כשהדבר עצמו חם, אבל אם בתחילה מדובר בדבר קר לא שייך לקרר אותו, ומכך מובן שהיהודי מצד עצמו הוא חם כי אצלו מאירה הנשמה, שהיא "רשפי' רשפי' אש שלהבת י-ה"²³.

ולכן יש בכחו של יהודי להלחם בעמלק, ביודעו, אשר רצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרך בדרך" – נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", זאת-אומרת, עמלק לא התבונן בשכלו והגיע למסקנא שכלית שאין פלא בכך שהקב"ה יכול לחולל נס ובמילא אין מה להתפעל מזה שהקב"ה בקע את ים-סוף או חולל נס אחר, אלא עמלק "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" – הוא רוצה למרוד בהקב"ה, ודוקא לכן יהודי אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות ("מיט א

(22) לקו"ד ח"ב ערב, א.

(23) שה"ש ח, ו. וראה ד"ה באתי לגני תשי" ס"ב (סה"מ תשי" ע' 113). ד"ה זה תשי"ב ס"ג (סה"מ מלוטק ח"א ע' כב-ג). ועוד.

(24) שמואל א' טז, ז.

לה' בעמלק מדור דור", כפי שהוא מפרש בתרגום²⁹ על המילים "מדור דור" – "דרא דמשיחא",

יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

אמחה²⁵, וכמבואר²⁶ שמלחמת עמלק נוגעת למעלה (אצל הקב"ה), שהרי "אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק"²⁷, וכמ"ש²⁸ "כי יד על כס י-ה מלחמה

(25) בשלח יז, יד.

(26) ראה לקו"ש חכ"א שם ע' 195. וראה שם בהע' 62.

(27) פרש"י בשלח שם, טז. תנחומא ס"פ תצא.

פסיקתא דר"כ ופסיקתא רבתי פ' זכור. מדרש תהלים ט, ז.

(28) בשלח שם.

(29) יונתן בן עוזיאל.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

בכחו לפעול ביאת משיח עתה ב-770 איסטערן פארקוויי!!

א. מבואר במדרש שמ"ש "והנה ה' נצב עליו" – הרי זה לפי ש"האבות הן הן המרכבה", היינו, מאחר שהאבות הם "מרכבה" להקב"ה, לכן שייך לומר ש"ה' נצב עליו".

וע"פ דברי אדמו"ר הזקן בתניא ש"והנה ה' נצב עליו" קאי על כאו"א מישראל – מובן, שכאו"א מישראל הוא בבחי' "מרכבה" להקב"ה, כי לולי זאת אי אפשר לומר ש"ה' נצב עליו".

זאת אומרת: היות שכאו"א מישראל הוא בן אברהם יצחק ויעקב, לכן, כשם שהאבות הן הן המרכבה, כמו כן כאו"א מישראל הוא בבחי' מרכבה להקב"ה, ועד ש"ה' נצב עליו" – על כאו"א מישראל, בכל מקום ובכל זמן, אפילו בחוץ לארץ וביום חול באמצע השנה.

והדיוק בזה הוא – ה' נצב עליו, מלשון "נצב מלך". ועפ"ז מובן, שכל מקום שבו נמצא יהודי – נעשה מקום זה "שושן הבירה", "עיר הבירה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה ("אחשוורוש" – שאחרית וראשית שלו), מאחר שבנוגע לכאו"א מישראל נאמר ש"ה' נצב עליו".

ב. והנה, כללות הענין ד"שושן הבירה" הוא – ששם מחליטים וקובעים כיצד תהי' אופן ההנהגה בכל "שבע ועשרים ומאה מדינה", היינו, כפי שקובעים ב"עיר הבירה", כך נפעל בכל המדינות כולם.

וע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הוא בבחי' "שושן הבירה" ("עיר הבירה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה, היות ש"ה' נצב עליו") – מובן, שהוא קובע כיצד תהי' הנהגת כל העולם כולו, היינו, שבכחו ויכלתו למשול ולפעול על כל העולם כולו – "שבע ועשרים ומאה מדינה".

ואלו ש"תואנה הם מבקשים", ושואלים: היכן נאמר ענין זה בנגלה דתורה, לכאורה, הרי זה רק פשט"ל בספר התניא? – הרי זה פס"ד ברור בספר "יד החזקה" להרמב"ם (שזהו ספר של "הלכות הלכות"):

בהלכות תשובה כותב הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו . . . וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב . . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ועפ"ז מובן בפשטות שבכחו ויכלתו של כאו"א מישראל לפעול על כל העולם כולו – עד שמכריע את העולם כולו לכף זכות, ופועל תשועה והצלה לכל העולם כולו. וע"ד האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הוא בבחי' "שושן הבירה", שמשם נמשכת ההנהגה בכל "שבע ועשרים ומאה מדינה".

ג. והנה, מאחר שהכרעת העולם כולו לכף זכות נפעלת ע"י עבודת כאו"א מישראל (במעשה, בדיבור או במחשבה) – מובן, שה"תשועה והצלה" נפעלת לכל לראש בנוגע אליו.

ובפשטות: היות שחייב אדם לומר **בשבילי** נברא העולם, מובן, שכאשר נפעל ענין הגאולה

באופן ד"וואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", הרי ממנו מתחיל ענין זה! ולכאורה, נשאלת שאלה, מניין נלקחת כזו גאווה וישות – לומר שכאשר צריכים להוציא את בני" מהגלות, ישאירו את כל בני" לרגע א', ויתחילו את ענין הגאולה בנוגע אליו?! הנה על זה אומר יהודי – שהקשר של עצם הנשמה עם עצמות ומהות (שהוא ה"גואל" האמיתי) הוא קשר עצמי. קשר זה מתבטא גם בגלוי ע"י קיום התומ"צ, אבל גם לפנ"ז ישנו קשר עצמי בין הנשמה לעצמות ומהות. ולא זו בלבד שזהו קשר בין ב' דברים נפרדים, אלא זהו באופן ד"כולא חד" (באופן נעלה יותר מהאמור לעיל שכל יהודי הוא בבחי' מרכבה להקב"ה). ומאחר שיהודי ועצמות ומהות הם "כולא חד" – הרי אין שום דבר ביניהם כלל, מלבד הוא ועצמות!

ועפ"ז מובן בפשטות שבשבילו נברא העולם כולו, ועד ש"ה' נצב עליו", ולכן, גם הגאולה נפעלת לכל לראש – אצלו.

ד. [. . .] ע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הרי זה "שושן הבירה" – מובן, שבכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כולו, מאחר שהנהגת כל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה" מתנהלת ע"פ ההחלטות ד"שושן הבירה".

וכפי שהובא לעיל פס"ד הרמב"ם שכאו"א מישראל יכול להכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ולגרום תשועה והצלה לכל העולם כולו, זאת אומרת: מבלי הבט על מעמדו ומצבו ברגע שלפנ"ז, וללא עשיית החשבונות ד"מי אני ומה אני" כו' – ביכלתו להביא תשועה והצלה לכל העולם כולו!

וזהו הלכה ב"תורת משה", "משה אמת ותורתו אמת" – היינו, שאין זה חידושו של הרמב"ם, אלא זוהי "תורת משה" שניתנה ע"י הקב"ה.

ובפרט ע"פ מה שנכתב על הרמב"ם (וכתבו זאת ע"ג המצבה שלו) "ממשה עד משה לא קם כמשה", היינו, "ממשה" – משה רבינו, "עד משה" – הרמב"ם (ששמו הי' משה), "לא קם כמשה".

והנה, ענינו של משה רבינו הוא – "גואל ראשון", ושייך גם ל"גואל אחרון", כמרז"ל "גואל ראשון הוא גואל אחרון".

ובפרט ע"פ שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ש"משה" בצירוף "אחד" בגימטריא "משיח" (כפי שהוזכר לעיל).
ה. ו"המעשה הוא העיקר":

כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו ש"ה' ניצב עליו" – צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא – "מרכבה" לעצמות ומהות!

ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, ועי"ז – לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקוויי!! – כן הוא פס"ד הרמב"ם!

ועאכו"כ כאשר יחשוב ב' מחשבות טובות, ג' מחשבות טובות, ועוד יותר, ואם יגיע למעמד ומצב ד'עד לא ידע", למעלה ממדידה והגבלה – יפסיק כבר למנות את מחשבותיו, כי זהו דבר שלא יתכן במציאות, מאחר שכח המחשבה נובע תמיד ללא כל הפסק.

ועד"ז בנוגע לדיבורים טובים, ומעשים טובים.

(משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

שייכות האות מ"ם לפורים ולגאולה העתידה

והנה "אחשוורוש" הוא מלשון "שחר" (השחיר את פניהם של ישראל), דזה קאי על כללות זמן הגלות, שבנ"י הרי הם "מפוזר ומפורד בין העמים". אבל על זה אומרים: "אל תראוני שאני שחרחרת ששזפנתי השמש". כי כל ענין השחרות (החושך) נעשה ע"י הקב"ה – שמש ומגן הוי' אלקים, והכוונה בזה, שבנ"י ע"י עבודתם להיותם "עם אחד", ימשיכו ויגלו בחי' אחד בעולם, כך שמגלים את האלקות שבשחרות זו, עד שמהפכים את החושך לאור. ולא נשאר שום שחרות בעולם, רק בחי' "שחרות" שבתורה – הקושיות שבתורה, אך דוקא עי"ז נעשה שלימות ההשגה בתורה, עד שמהקושיות באים לבידור הענין בשלימות. עד להתירוץ על הקושיא העיקרית – "עד מתי?! בגאולה האמיתית והשלימה, ו"טרם יקראו ואני אענה",

ובפרט שיש בזה כח הציבור. ובבית זה שהוא הבית הגדול (שמגדלין בו תורה וכו') של הנשיא הגדול – נשיא דורנו, שבשושן הבירה.

ומבית זה הולכים, עם ענני שמיא, לעיר הבירה בירושלים. ושם יורד ומתגלה ביהמ"ק השלישי (שנכלל בהציווי כללי דועשו לי מקדש), ואולי י"ל, שלאמיתו של דבר אין זו ירידה ח"ו עבור ביהמ"ק של מעלה, כ"א בדוגמת התהוות כל העולמות עד לעוה"ז התחתון, דאף שהם ירידה מאור פניו ית', הרי דוקא ע"י עוה"ז התחתון נעשית העל' הכי גדולה.

ושם מקריבים את הקרבן תמיד של יום זה, ו"על כל קרבן תקריב מלח", שכל עניני עבודת ה' הם מלוחים כו' ("געזאלצן"), שע"י נעשה קיום נצחי בכל דברים אלו, וכולל גם מלח מל' החלמה (כמ"ש בחזקי' שביקש הקב"ה לעשותו משיח), בריאות, שכ"ז הוא מתוך בריאות ושמחה ("געזונטערהייט און פריילעכערהייט"), ותיכף ומיד ממש.

[.] ויש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות"; "מתנות (לאביונים", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר ל(המ"ם ד) "מתנות"; "משתה (ושמחה)", וכו' [.] והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלימה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. שהחידוש בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא באמצע התיבה, המורה על כללות ענין הגאולה שמכניסים את האל"ף – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוץ ח"ו, והתעוררות זו היתה ע"י מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנעשה מעמד ומצב של הגאולה (ששניהם מתחילים באות מ"ם), ע"י מלכא משיחא (שניהם – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מביהכנ"ס זה, בית נשיא דורנו,

והולכים כולנו לארץ הקודש, ולביהמ"ק השלישי, ומקריבים את הקרבנות המבוארים בפרשתנו ויקרא, והמשכו בפ' צו, שמתחיל "צו": "אין צו אלא לשון זירוז . . במקום שיש חסרון כ"ס", שמתוך זריזות גדולה מוציאים ומגלים את הגאולה שמונחת בכיס, כפתגם הידוע שלכל יהודי ניתן המפתח לפתוח את הקופסא הסתומה, ולהוציא ממנה כל הענינים. ונמשכים לכל א' מישראל כל הענינים, בבני חיי ומזוני רויחי, מזון רוחני ומזון גשמי וכו' (עד שהנשמה ניזונית מן הגוף), מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה (וגם – הגדושה).

והעיקר – שכל הנ"ל יהי' במעשה בפועל (שגם התחלת תיבה זו היא במ"ס) [. .] ותיכף ומיד ממש (שניהם – במ"ס, שהרי העיקר הוא "מיד"), עוד לפני תפלת המנחה – "טרם יקראו ואני אענה" – יהי' הגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש!
(משיחת ש"פ ויקרא, י"א אדר שני ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

את מאמר מרדכי אסתר עושה

א. התורה היא נצחית – הוראה בכל דור ודור, ולכן, מידי שנה בשנה כאשר קורין את "מגילת אסתר" בימי הפורים – אזי מתחדשים בחיות חדשה כל הענינים הקשורים עם "מגילת אסתר", ולכל לראש – הדגשת מעלתן של נשי ישראל, וביחד עם זה – התפקיד והאחריות המוטלת עליהן.

וכאמור לעיל¹ – "את מאמר מרדכי אסתר עושה": מרדכי בדרו ה' כמשה בדרו², והי' מחברי הסנהדרין, שתפקידם – להורות לבנ"י את המעשה אשר יעשון. והנהגתה של אסתר היא – אך ורק בהתאם ל"מאמר מרדכי".

והדיוק בזה הוא – "אסתר עושה": כאשר מדובר אודות ענין של מעשה בפועל – מקיימת זאת אסתר בפועל ממש ("אסתר עושה") בין אם מבינה זאת בשכלה ובין אם אינה מבינה זאת בשכלה; מכיון שכך הוא "מאמר מרדכי" – עושה זאת אסתר תיכף ומיד. לאחר מכן זמן יכולה היא לשאול את מרדכי מהו הטעם וההסברה לכך, ומדוע אין לומר באופן אחר כו' (וכפי שמצינו במגילת אסתר, ועאכו"כ במדרשי חז"ל); אבל בשעת מעשה – הרי כשנודע לה אודות "מאמר מרדכי", תיכף ומיד "אסתר עושה"!

ויתירה מזו: אסתר יודעת שהאחריות בנוגע למעשה בפועל מוטלת עלי' דוקא, כלומר, למרות שישנו מרדכי וישנם חברי הסנהדרין וכו' – אעפ"כ, בנוגע למעשה בפועל הרי היא זו שעוסקת בביטול הגזירה.

ומזה מובן בנוגע לכל הפעולות והתפקידים שמוטלים על כל א' מנשי ישראל – שביחד עם גודל הזכות שבדבר, יודעת כל א' מהן את גודל האחריות המוטלת עלי', ולכל לראש הרי היא מקיימת זאת בפועל ממש, ובתכלית השלימות – "את מאמר מרדכי אסתר עושה".

ב. [. . .] והנה, נוסף על כחה של כל אשה בישראל לפעול בחינוך הילדים – בכחה גם לפעול על בעלה, כידוע הפירוש הפנימי³ במארוז⁴ ל"ש"אשה כשרה עושה רצון בעלה? – שהיא פועלת ועושה את רצון בעלה, היינו, היא מבטלת את רצונו הקודם (שה' באופן בלתי רצוי), ועושה שרצונו יהי' באופן המתאים לרוח היהדות, תורה ומצוותי'.

כלומר: כאשר אשה שומעת מפי "מרדכי" שבדור, מפי הרב וכיו"ב, שהדין הוא באופן שונה מהנהגתו של בעלה, ומתעוררת אצלה שאלה: כיצד תוכל להיות "אשה כשרה" המתנהגת ע"פ הפס"ד של הרב, וביחד עם זה להיות אשה כשרה שעושה רצון בעלה (כפירוש הפשוט)? – הנה על זה בא הפירוש הפנימי ד"עושה רצון בעלה", שהיא פועלת על בעלה שרצונו יהי' באופן המתאים לרצונו של הקב"ה ורצונו של "משה רבינו" ו"מרדכי" שבדור, ובכך עושה היא ("זי מאכט אויף") שזה יהי' רצונו האמיתי של בעלה.

ג. [. . .] והנה, ידוע מארוז⁵ "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור (דור האחרון דגלות מצרים, ודור ראשון של הגאולה ממצרים) נגאלו ישראל ממצרים", כלומר, שגאולתן של כלל ישראל, האנשים והנשים והטף, היתה בזכותן של נשי ישראל.

(1) סעיף כ"ג (התועודיות תשמ"ג ח"ב ע' 1085).

(4) תדבא"ד פ"ט. רמ"א אה"ע סו"ס סט.

(2) מארוז"ל – אסת"ר פ"ו, ב.

(5) סוטה יא, ב.

(3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1069 ובהנסמן שם.

ומבואר בכ"מ **שעיקר** זכותן היתה – קיום הציווי "פרו ורבו"⁶ בתכלית השלימות, כמ"ש⁷ ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד – **ששה** לשונות של ריבוי! וכל זה – בידעם שנמצאים בגלות, וישנה גזירת פרעה וכו'!

ועד כדי כך – שאפילו אצל "עמרם" היתה קס"ד באופן אחר, ולכן פרש מיוכבד כו', עד שבאה בתו ואמרה לו: "גזרתך קשה משל פרעה כו"⁸!

– בודאי קיימה מרים מצות כיבוד אב ואם, במכ"ש וק"ו מהנהגתו של אברהם ביחס לתרח אביו, וא"כ, בודאי דיברה לאבי' באופן של כבוד כו'; אבל תוכן הדברים הי' – שאין ליהודי מה להתחשב עם גזירת פרעה, אלא עליו לקיים את גזירתו של **הקב"ה** שצוה "פרו ורבו", ולכן צריך להיות הענין ד"פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד".

וענין זה פעל "אימתה ופחד" על פרעה וכל מצרים, ועד שהתחילו להתלחש ביניהם: "הבה נתחכמה לו"⁹, וכיו"ב. וסוף-כל-סוף ניצחו נשי ישראל – נשים צדקניות שבאותו הדור!

וכאמור – עיקר צדקתן התבטאה בקיום הציווי "פרו ורבו", ועשו זאת מתוך תחושה והרגש של שמחה על כל ילד יהודי נוסף, ובודאי שלא התחשבו בדאגות של פרנסה כו' – מכיון **שהקב"ה** דאג לכל צרכיהם של הילדים, כמסופר במדרז"ל¹⁰ שהקב"ה הי' "מלקט להם שני עגולין אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר ויניקהו דבש מסלע ושמן וגו'" (ע"ד מ"שי¹¹ "ויואכיליהו מחלב חטה ומצור דבש אשביעך"), ואח"כ "היו מבצבצין ויוצאין כעשב השדה, שנאמר רבבה כצמח השדה נתתיך, וכיון שמתגדלין באין עדרים עדרים לבתיהם כו'", כלומר, שהקב"ה בעצמו התעסק בגידול ילדי ישראל, "צבאות השם".

ובזכות הנהגתן של נשי ישראל באופן האמור – זכו כל בני" לצאת מן הגלות, כמ"ש¹² "יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים".

ומובן שאין זה סיפור יפה בעלמא, שאירע לפני אלפי שנים – "למפרע" – כי אם גם הוראה בימינו אלו, מכיון ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹³ – בגאולה העתידה.

(קטעים משיחת פורים ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(10) סוטה שם.	(6) בראשית א, כח.
(11) תהלים פא, יז.	(7) שמות א, ז.
(12) בא יב, מא.	(8) פרש"י שם ב, א.
(13) מיכה ז, טו.	(9) שם א, יו"ד.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

תהא שנת נסים ובמיוחד נס הגאולה

בקשר עם ט' אדר והעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון, הבאנו כמה צילומים נדירים (מוקטנים), מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר ה'תש"נ (במלאת יובל שנים להעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון) ומה"פתח דבר" לשיחה

(נדפסה בספר השיחות תש"נ ח"א ע' 326 ואילך. צילומים נוספים מהגהת השיחה נדפסו בגליון תקנח ע' 14-15)

פענוח התיקונים שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

בצילום הראשון בקטע המתחיל "ובפרט מצד העילוי", מחק כ"ק אד"ש מה"מ "החל פנס" וכתב: **ובמיוחד נס הגאולה האמיתית והשלימה.**

בצילום השני הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: ועד שנעשה הכנה **לכינור של עשר נימין**, להעילוי דיום העשירי. ובסופו מחק תיבות **שבה נעשה** וכתב: **שאז.**

"פתח דבר" כתב כ"ק אד"ש מה"מ את התאריך [דשבת זו]: **י"א אדר**. ובראש העמוד הוסיף: **מהיר.**

קדושה

בס"ד.

פתח דבר

בזה הננו מוציאים לאור שיחת ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר שנה זו — ע"ד מלאות יובל שנים להעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון.

מערכת "אוצר החסידים"

י"א אדר

שנת ה'תש"נ (הי' תהא שנת נסים),
מאתיים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר הצמח צדק,
ארבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

ד. "והימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה":

בט' אדר מידי שנה בשנה חוזר ונשנה החידוש דהמשכת וגילוי פנימיות התורה (העיקר דמ"ת) בחצי כדור התחתון, ולא עוד אלא שניתוסף בזה באופן של חידוש — "כחדשים", עד ל"חדשים", ועד לחדשים ממש.

ומזה מוכן שט' אדר שבכל שנה הוא נעלה יותר מט' אדר בשנים שלפניו, ועד לט' אדר השתא שהוא נעלה יותר מט' אדר דשנה שעברה, אף שהיתה שנה מיוחדת — "תשמט יך", וכן השנה שלפני — תשמח ותשמח.

ובפרט מצד העילוי המיוחד דשנה זו — תש"ג, כפירוש בני שהולך ומתפשט בהר"ת דתש"ג: תהא שנת נסים, ~~ההוא~~ הגאולה

3241

האמיתית והשלימה, ומה גם שהתחלתה וראשיתה ("ראש השנה", שכולל כל ימי השנה) ביום השבת, שקשור עם יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

תשיעי באדר (מתחלת היום) הוא לאחרי שישנה השלימות דשמונה ימים. וידוע העילוי דמספר שמונה [שזוהי המעלה דחנוכה] שיש בו שמונה ימים, לגבי חג הפסח וחג הסוכות, שבעה ימים, ועאכו"כ לגבי חג השבועות, יום אחד] — שקשור עם הגאולה העתידה, כמארו"ל² כינור .. של ימות המשיח שמונה". ומזה מוכן שביום התשיעי שלאחריו ישנו עילוי גדול עוד יותר (ועד שנעשה הכנה להעילוי דיום העשירי, "העשירי יהי קודש").

ועפ"ז מוכן שתשיעי באדר הוא זמן מסוגל להמשכת וגילוי פנימיות התורה בחצי כדור התחתון, ועד לאופן של קביעות ונצחיות, כשנשלם יובל שנים — הן מצד כללות החודש ששייך לפורים, הקיום והתוקף דמ"ת, והן מצד יום התשיעי שבו הקשור עם הגאולה העתידה, שבה נעשה חכלית השלימות דמ"ת.

3241

כ"ג ע"ג
כ"ד ע"ד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הו"ח ר' אהרן בן מרת גאלדע שיחי' יעקבלב
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט,
ביום טו"ב אדר שני ה' תהא שנת פלאות דגולות
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו
מרת חנה תחי' יעקבלב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די